

Arrest

nr. 225 801 van 6 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 augustus 2016 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 17 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 24 mei 2016 in Hongarije (Eurodac). Uit het VIS-systeem bleek dat verzoeker een visumaanvraag indiende voor Duitsland op 13 januari 2016 in Kabul op naam van D.M.M.

1.2. Op 6 september 2016 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat de door verzoeker verklaarde geboortedatum niet in overweging wordt genomen aangezien deze onder de ondergrens van het medisch onderzoek valt, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 17,8 jaar was met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Op 19 september 2016 werd een voogd aangesteld. De voogdij eindigde van rechtswege op 8 mei 2018.

1.3. Op 13 april 2017 verzocht de adjunct-commissaris-generaal de Dienst Voogdij van de FOD Justitie om een nieuw leeftijdsonderzoek te voeren in verzoekers hoofde, gezien de Duitse visumaanvraag stelt dat verzoeker geboren werd op 2 oktober 1997. Op 22 juni 2017 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat deze geboortedatum binnen de marge van het medisch onderzoek valt.

1.4. Op 29 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad vernietigde deze beslissing in beroep (RvV 29 mei 2018, nr. 204 586), waarbij geoordeeld werd als volgt:

“De verzoekende partij betoogt dat ze op het ogenblik van het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming minderjarig was, en dat het paspoort dat zij gebruikt heeft om een Schengenvisum aan te vragen, vervalst was. De Raad wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij van 22 juni 2017 niet kan betwist worden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit is niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: “Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

In casu wordt de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist.

In casu wordt door de verwerende partij aanvaard dat de verzoekende partij geboren en getogen is in het dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. De verwerende partij betwist evenwel dat de verzoekende partij recent uit Kunduz vertrokken is, daar haar kennis van recente gebeurtenissen en de algemene situatie in haar herkomstregio, met name het dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie ontoereikend is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de periode waarover er onduidelijkheid over het verblijf kan bestaan, betrekking heeft op een korte periode. Bijgevolg blijkt op afdoende wijze dat het dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie wel minstens een relatief recente regio van eerder verblijf was voor de verzoekende partij. De Raad volgt de verwerende partij dan ook niet waar zij stelt dat zij in het ongewisse zou zijn over waar de verzoekende partij in Afghanistan of elders leefde, minstens is er wel voldoende duidelijkheid over haar eerdere verblijfplaats in het dorp ‘Kochiala Dowum’ en de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar haar Afghaanse nationaliteit. Ze heeft wel degelijk aan de medewerkingsplicht voldaan in die zin dat een verband met haar persoon, zijnde haar herkomst uit of eerder verblijf in dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie, waarvan de verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat zij er geboren en getogen is, aannemelijk is gemaakt.

De medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn "verplichtingen van verzoeker", houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Uit voormeld artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. De verplichting om mee te werken onder meer voor wat betreft de vaststelling van de plaats of plaatsen van eerder verblijf, vereist echter niet dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. De Raad merkt op dat het loutere vermoeden, zoals geuit in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij gedurende een bepaalde periode elders in Afghanistan zou verbleven hebben, in casu niet kan volstaan om haar de internationale bescherming te ontfangen. Hetzelfde geldt voor artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting is van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief, en stelt terecht maar op theoretische wijze dat op grond van deze bepaling er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich te vestigen in een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is.

Echter moet worden vastgesteld dat de verwerende partij het dan toch heeft nagelaten om op basis van de elementen waarover geen twijfel bestaat een volledig onderzoek te doen naar het intern vestigingsalternatief aan de hand van de criteria zoals vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt op theoretische wijze terecht in de bestreden beslissing dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas haar weliswaar niet van haar opdracht ontslaan het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. De verwerende partij vervolgt dat het om elementen moet gaan die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zij erkent tot slot dat er sprake is van een onderzoeksplicht in hare hoofde in zoverre er verifieerbare elementen zijn aangebracht waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat die nader worden onderzocht (zie eveneens dienaangaande HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). In casu meent de Raad dan ook gezien al het voorgaande dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan haar onderzoeksplicht naar het eventueel intern vestigingsalternatief in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen, zijn er wel voldoende elementen waarover geen twijfel bestaat, zoals haar nationaliteit en haar herkomst uit een regio waarvan de verwerende partij erkent dat zij er geboren en getogen is. Daarenboven erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij nog tot een korte periode voor het indienen van haar beschermingsverzoek in haar district verbleef. In een dergelijke situatie heeft de verzoekende partij wel degelijk wat betreft de essentie aan haar medewerkingsplicht of bewijsplicht voldaan, teneinde de verwerende partij toe te laten een degelijk onderzoek naar het intern vestigingsalternatief te doen.

Op dit punt werd in het gehoor niet afdoende ingegaan, opdat de Raad zelf bij machte zou zijn een volledig onderzoek te doen naar alle aspecten van het intern vestigingsalternatief zoals weergegeven in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet met oog voor de mogelijkheid om op een veilige en wettige manier te reizen en zich toegang te verschaffen tot een andere provincie (zie o.m. EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh v. Nederland, § 141 en §§ 143-145), de redelijkheid van de verwachting dat de verzoekende partij er zich vestigt en dit in het licht van de algemene en persoonlijke omstandigheden. De bewijslast omtrent een zorgvuldig onderzoek naar het intern vestigingsalternatief ligt bij de verwerende partij (RvS 16 februari 2012, nr. 218.078).

De Raad meent dan ook in casu dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende in rechte en in feite ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen in aanmerking genomen worden. De verwerende partij heeft ook niet op zorgvuldige wijze aan een correcte feitenvinding gedaan in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet terwijl zij weliswaar op grond van de elementen waar geen twijfel over bestaat, die mogelijkheid en dus die onderzoeksplicht had.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen

te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken."

1.5. Op 6 februari 2019 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 6 februari 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 17/08/2016

Overdracht CGVS: 20/10/2016

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming hoorde het CGVS u op 30 augustus 2017 van 8.57 uur tot 13.33 uur een eerste keer. Uw advocaat Mter Mweze Sifa Gloria (loco Mter Ahmadzadah) was hierbij aanwezig. Op 14 november 2018 werd u van 14.15 uur tot 16.40 uur een tweede keer gehoord door het CGVS. Dit persoonlijk onderhoud werd bijgewoond door Mter Habiymbere (loco Ahmadzadah). Telkens werd u bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U stelt op 4 hoet 1379 (22 februari 2001) geboren te zijn in het dorp Kochiala Dowum bij de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. U ging vier jaar naar school tot de achtste graad. Toen u ongeveer 15 jaar was bent u gestopt met school en beginnen werken in de winkel van uw vader. U verkocht mobiele telefoons.

Ongeveer zes dagen na de kortstondige val van Kunduz in de maand mizan van het jaar 1394 (oktober 2015) werd u geslagen door de Taliban omdat ze dachten dat u een etnische Hazara en sjiit was. Toen de Taliban ook naar de moskee kwamen en aan mensen vroegen om zich bij hen aan te sluiten, heeft uw vader beslist om u naar het buitenland te sturen. Omdat hij u via het vliegtuig wou laten overkomen, heeft uw familie een vals paspoort laten maken om zo een visum trachten te verkrijgen voor Duitsland. Dit is echter niet gelukt. De Taliban bleven aandringen bij uw vader en de derde keer dat ze bij u thuis langskwamen, hebben ze ook een dreigbrief afgegeven met de boodschap dat u zich moest aansluiten tegen een bepaalde datum of dat ze u zouden meenemen naar Pakistan om jihad te leren. U bent voor deze datum uit Kunduz vertrokken. Enkele dagen na Nowruz (nieuwjaar in Afghanistan) van 1395 (eind maart 2016) bent u uit Afghanistan vertrokken. U kwam aan in België op 15 augustus 2016 en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 17 augustus 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legde u kopieën van foto's neer van uzelf, foto's van uw omgeving in Afghanistan en foto's met betrekking tot valse Afghaanse paspoorten.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 29 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 204 586 van 29 mei 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing vernietigd. De Raad volgde het CGVS niet in de stelling dat u de asielinstanties in het ongewisse liet over waar u in Afghanistan (of elders) leefde, en was van oordeel dat het CGVS niet voldaan heeft aan zijn onderzoeksplicht naar een eventueel intern vestigingsalternatief buiten uw regio van origine. De Raad stuurde het dossier daarom terug naar het CGVS.

Op 14 november 2018 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. U verwijst naar uw eerdere verklaringen en zegt dat u de Taliban dient te vrezen. U betwist dat u over een vestigingsalternatief zou kunnen beschikken in de hoofdstad Kabul. U verklaart daar niemand te kennen en u zegt dat het daar onveilig is. U herhaalt ook dat u op een Hazara lijkt en dat u bijgevolg dreigt te worden vervolgd. Omdat u een tijd in Europa woonde, zal men u mogelijk ook als ongelovig percipiëren.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw taskara (met vertaling ervan naar het Engels) die u al op 4 juli 2018 naar het CGVS had gebracht, foto's waarop u te zien bent tijdens uw verblijf in België, enkele steunbrieven (van uw leraars Frans), een certificaat in verband met een opleiding die u in Morlanwelz volgde en een attest van een medewerker van AZG.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een document neer van een 'conseiller psychosocial', verbonden aan AZG, die attesteert dat u zich depressief voelt omdat u momenteel in een rolstoel zit en daardoor een sociaal isolement ervaart, dat u last heeft van angstgevoelens, te wijten aan uw huidige onzekere situatie, dat u ook slecht slaapt en altijd moe bent. Echter blijkt uit dit attest geenszins dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zelf heeft u ook op geen enkel moment aangegeven dat u daartoe niet in staat zou zijn, ook niet toen het CGVS u bij het begin van het persoonlijk onderhoud u uitdrukkelijk de vraag stelde (CGVS II, p.3).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u door eigen toedoen onduidelijkheid heeft gecreëerd wat betreft uw identiteit. U verklaarde bij de eerste inschrijving in België dat u geboren bent op 4 oktober 1979 (22 februari 2001) in het dorp Mola Sardaar in Kunduz met de naam M.S. U voegde eraan toe geen paspoort te hebben; een taskara zou u wel gehad hebben doch onderweg verloren zijn (Inschrijvingsfiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, Bureau Minteh d.d. 17 augustus 2016). Echter bleek uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt dat u op 13 januari 2016 een Schengenvisum aanvroeg op de Duitse ambassade in Kabul (dossier Duitse ambassade) met een paspoort waarop stond dat u geboren bent op 2 oktober 1997 in Kabul met de naam M.M.D. Het feit dat u noch bij uw inschrijving (Inschrijvingsfiche Bureau Minteh d.d. 17 augustus 2016), noch bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ d.d. 17 oktober 2016), noch bij de u opgestuurde vragenlijst door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS Vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen d.d. 22 februari 2017) melding maakt van deze visumaanvraag voor Duitsland, doet uw geloofwaardigheid geen goed. U beweerde voor het CGVS dat u bij uw eerste interview wel een uitleg gegeven heeft over uw paspoort dat u als vals bestempelt (CGVS I, p. 16). Nochtans staat op uw inschrijvingsfiche op niet mis te verstane wijze dat u vooral bleef ontkennen over een paspoort te beschikken en repte u met geen woord over een vals paspoort (Inschrijvingsfiche Bureau Minteh d.d. 17 augustus 2016). Het feit dat u dit paspoort pas ter sprake bracht bij het CGVS, nadat u op de hoogte gesteld werd van het feit dat aan de hand van uw teruggevonden paspoort uw geboortedatum bijgesteld geweest werd, ondermijnt uw geloofwaardigheid en doet twifelen aan uw werkelijke identiteit. Wat dit paspoort betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 22 juni 2017 vaststelde dat de geboortedatum in het paspoort binnen de marge van het leeftijdsonderzoek viel (17,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar), waardoor 2 oktober 1997 (de geboortedatum in het paspoort) volgens de Dienst Voogdij als uw werkelijke geboortedatum kon worden beschouwd. Dat u minderjarig zou zijn geweest op het moment van uw vertrek uit Afghanistan (en dat u om die reden een vals paspoort zou hebben moeten gebruiken, CGVS II, p.10), is dan ook geen vaststaand gegeven.

Verder dient erop gewezen te worden dat uw geboorteplaats in het bewuste paspoort Kabul is en u op het aanvraagformulier voor uw visum zichzelf omschrijft als universitair student in Kabul. Het Duitse dossier omvat ook een taskara. Ook op deze taskara prijkt Kabul als geboorteplaats en Kabul als uitgifteplaats. U bent volgens deze taskara student. U tracht al deze vaststellingen te weerleggen door tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uw "echte" taskara neer te leggen. Het CGVS merkt evenwel op dat dit een weinig betrouwbaar document is. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom u deze taskara pas op 4 juli 2018, bijna twee jaar na het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, bij het CGVS heeft ingediend. Dat het niet gemakkelijk zou zijn om een taskara te versturen (CGVS II, p.4), is geen ernstig argument, te meer men er nu blijkbaar probleemloos in geslaagd is én een taskara én de vertaling ervan naar het Engels op te sturen. Verder wordt in dit document beweerd dat u geboren bent op 22 februari 2001.

Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat deze geboortedatum buiten de marge van het leeftijdsonderzoek valt, zoals de Dienst Voogdij ook al op 7 september 2016 aangaf, waardoor het er alle schijn van heeft dat dit een frauduleus document is. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er sterke twijfels rijzen bij uw beweerde identiteit, leeftijd en verblijf in Kunduz, waardoor ook de geloofwaardigheid van de problemen die u daar zou hebben gekend in ernstige mate ondermijnd wordt.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u niet op de hoogte bent van recente belangrijke gebeurtenissen in Kunduz en dat uw kennis van belangrijke figuren eveneens ontoereikend is.

Belangrijke hiaten in kennis die van u mag verwacht worden, bevestigen dat u niet de waarheid vertelt. Uw kennis over belangrijke personen en gebeurtenissen in de door u aangehaalde regio van herkomst, namelijk de provincie te overtuigen dat u recent in die regio gewoond heeft. Zo kan u weliswaar aanduiden dat Qasim Jangalbach commandant was van de politie toen u daar was, maar weet u niet wie er voor hem commandant van de politie was (CGVS I, p. 13). Dit is echter merkwaardig omdat Qasim Jangalbach pas als commandant werd aangesteld op 3 augustus 2015, een half jaar voor uw beweerde vertrek uit de regio van Kunduz. Dat u dan niet zou weten wie voor hem politiecommandant geweest zou zijn, is dan ook eigenaardig. Opmerkelijker echter is dat u zich geen incidenten kan herinneren die zich na de val van Kunduz in september 2015 afgespeeld hebben hoewel u daar volgens uw verklaringen nog tot de vierde of vijfde dag van het nieuwe jaar 1395 (24 of 25 maart 2016) zou verbleven hebben (CGVS I, p. 6). Zo zegt u zelf geen weet te hebben of de president van Afghanistan Ashraf Ghani Kunduz nog bezocht had (CGVS I, p.28). Nochtans blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat president Ashraf Ghani Kunduz twee keer bezocht na de val van Kunduz en dit nog voor uw vertrek (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Dat u geen weet zou hebben van beide bezoeken van de hoogste politieke leider van Afghanistan naar uw regio van herkomst is ongeloofwaardig en bevestigt verder het vermoeden dat u niet recent uit Kunduz vertrokken bent. Verder is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt de nieuw gecreëerde districten in uw provincie te benoemen noch waar ze zouden komen. U beweert ervan gehoord te hebben en gokt op "Talowka" (CGVS I p. 28). Het feit dat u echter niet de correcte naam voor deze districten kan opnoemen, haalt verder onderuit dat u effectief leefde in de regio van Kunduz in de door u aangehaalde periode. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u ook geen andere incidenten kon aanhalen. Nochtans was ook de periode na de val van Kunduz incidentrijk zoals u overigens zelf ook aanhaalt (CGVS I, p. 29). Dat u dan ook niet in staat bent er te benoemen, verzwakt verder het beeld dat u wou scheppen van uw recente afkomst uit Kunduz. U haalt wel aan dat er 20 of 25 dagen na de val van Kunduz in de maand aqrab (22 oktober – 21 november) een aardbeving was in Kunduz. Op 26 oktober 2015 vond effectief een aardbeving plaats in Afghanistan. Het epicentrum ervan lag echter in een andere provincie, namelijk in Badakshan en was naast Kunduz voelbaar in grote delen van Afghanistan en Pakistan (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Doordat deze aardbeving in zo'n breed gebied voelbaar was en hierover wijdverbreid gerapporteerd werd in de media, is dit geen sluitende aanwijzing dat u effectief in die periode in de regio van Kunduz aanwezig zou zijn geweest.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat ook uw kennis over de taliban in uw regio ontoereikend is om het CGVS ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk in Kunduz leefde tijdens de door u beweerde periode. U gevraagd naar talibs van de regio, noemt u Mawlawi Narudin, die ook Chaibar genoemd zou zijn, en Mawlawi Rohsan maar over deze beide talibs werd door het CGVS niets teruggevonden. Mullah Mansoor noemt u eerst de leider van de taliban in Kunduz en wanneer u vervolgens gevraagd wordt dit te bevestigen, komt u daarvan terug en geeft u toe het niet te weten. U voegt eraan toe dat hij wel bekend was. Op de vraag of u doelde op de Mullah Mansoor, de leider van alle taliban in Afghanistan, moet u het antwoord schuldig blijven. U schuift naar voor dat deze taliban "ook" heel bekend is en dat hun uiterlijk allemaal hetzelfde is. Op de vraag wie de leider was van de taliban in Afghanistan, antwoordt u naast de vraag met de melding dat het vroeger mullah Omar was. U nogmaals gevraagd naar de naam van de leider van de taliban in uw provincie, tracht zich ervan af te maken door te stellen dat het al die namen waren die u eerder gegeven had. Toen u echter gevraagd werd om meer info te geven over Mullah Salam, minimaliseerde u zijn rol als een onbekende leider van de taliban (CGVS I, p. 23-25).

Mullah Abdul Salam was echter volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dé leider van de taliban in Kunduz. Hij werd geboren in de provincie Kunduz en was net hierdoor zeer bekend in Kunduz. Niet alleen het gegeven dat hij er geboren werd speelt daarin mee, hij was tevens een van de talibans belangrijkste en meest invloedrijke schaduwgoeverneurs, met name over uw eigenste beweerde provincie. Hij was ook de man die achter de Kunduz aanval zat en leidde de veldslagen sedert 2005. Het feit dat u enkel zijn naam kan opzeggen maar niet meer info over deze talibancommandant kan geven, wijst verder op het feit dat u in de door u beweerde periode zeker niet in Kunduz leefde.

Bijgevolg kan het CGVS minstens concluderen dat u uw recente herkomst uit Kunduz niet geloofwaardig maakte en dat er dus ook aan de beweerde problemen die zich in die periode zouden hebben afgespeeld, niet het minste geloof kan worden gehecht.

Bovendien kan niet enkel uit de vaststelling dat u niet recent uit Kunduz afkomstig bent, worden afgeleid dat uw zich daar afspelend relaas ongeloofwaardig is. Dit blijkt ook uit andere verklaringen. Zo zegt u dat u vijf of tien dagen na de val van Kunduz (op 28 september 2015, zie info die aan het administratief dossier werd toegevoegd) door de Taliban werd aangesproken en mishandeld. Uw vader zou vervolgens bij een smokkelaar een paspoort hebben aangevraagd en twintig of vijftwintig dagen op de uitreiking ervan hebben gewacht (CGVS II, p.8). Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat in het paspoort zelf te lezen valt dat het al op 7 oktober 2015 afgeleverd werd. Dat dit niet overeenstemt met uw verklaringen, hoeft geen betoog.

Ook de aanleiding voor de zogezegde confrontatie met de Taliban, komt ongeloofwaardig over. U zegt dat u er uit ziet als een Hazara en dat zij u daarom sloegen. Het CGVS stelt alleen maar vast dat u van Tadzjiekse origine bent en merkt op dat niet iedereen het met u eens zal zijn als u stelt de uiterlijke kenmerken van een Hazara te hebben. U beweert vervolgens dat omstaanders de Taliban ervan konden overtuigen dat u wel degelijk een soenniet bent maar dat u dan weer te maken kreeg met pogingen vanwege die Taliban om u voor hun strijd te rekruteren. Ook dit is niet aannemelijk. Gevraagd waarom net u voor de jihad werd gekozen, antwoordt u louter dat u in de moskee zat en dat de namen van de aanwezigen werden genoteerd (CGVS II, p.13). Als het CGVS u overigens de vraag stelt of u vrienden heeft die de Taliban vervoegden of net als u dienden te vluchten, antwoordt u daar geen informatie over te hebben (CGVS II, p.13). U beweert verder dat niet alleen u maar ook uw jongere broer en dertienjarige zus Afghanistan dienden te verlaten. Gevraagd waarom dit moest, beweert u dat de Taliban uw zus mogelijks zouden kunnen viseren en uithuwelijken, "een soort jihad huwelijk om zo af te rekenen". U gaat zelfs zover te beweren dat "alle kinderen, alle jonge mensen op de vlucht moeten voor de Taliban", al lijkt u dat vervolgens ook zelf wel weer te relativiseren (CGVS II, p.12). Het CGVS stelt vast dat u uw boude verklaringen op geen enkele manier weet te staven, noch maakt u op enig moment duidelijk waarom de Taliban net uw familie dusdanig zouden viseren.

Bovendien kan worden gewezen op het zeer merkwaardige feit dat u al begin oktober 2015 een eerste keer door de Taliban zou zijn geviserd, twee maanden later door de Taliban in de moskee zou zijn aangesproken met het oog op rekrutering maar vervolgens pas enkele dagen na nawrooz (dus eind maart 2016) Kunduz zou hebben verlaten. Dat u in dergelijke levensbedreigende situatie dusdanig lang zou hebben geaarzeld alvorens uw beweerde woonplaats te ontvluchten, is opnieuw niet aannemelijk.

Verder stelt u dat u gezien uw verblijf gedurende meerdere jaren in Europa als ongelovige zal worden beschouwd. Dat uw verblijf hier bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan tot problemen en verdachtmakingen zou kunnen leiden, toont u echter geenszins in concreto aan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u uw asielmotieven niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt

op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent een volwassen, alleenstaande man. Behalve een blessure die u tijdens het sporten opliep, het feit dat u zich daarom tijdelijk moeilijk kan verplaatsen en het gevoel van isolement dat daar een gevolg van zou zijn, maakt u geen melding van gezondheidsklachten. U verklaart dat u school gelopen heeft en geletterd bent. U spreekt Dari en Pashtou, de twee officiële landstalen. Daarnaast zegt u ook het Farsi, het Frans en het Engels te beheersen (CGVS II, p.2). Het CGVS merkt voorts op dat u in de Duitse ambassade zelf aangaf te studeren aan de universiteit van Kabul in Kote Sangi. U zei daar ook dat uw ouders in Karte Parwan in Kabul verbleven. Deze vaststelling, samen gelezen met het feit dat ernstig getwijfeld moet worden aan uw verklaring tot kort voor uw vertrek in Kunduz te hebben gewoond, wijst er sterk op dat u effectief al enige tijd in Kabul verbleef. Alleszins is het opmerkelijk dat u deze aanvraag in de Duitse ambassade lange tijd bent blijven ontkennen (CGVS II, p.10), en kan dus allesbehalve worden uitgesloten dat dit mogelijks correcte informatie is die u liever verborgen hield voor de Belgische asielinstanties. U haalt aan dat u slechts in januari 2016 in Kabul was om uw visumaanvraag in orde te brengen en eerder ook om er een paspoort aan te vragen (CGVS II, p.9). Dat u daar slechts enkele dagen gebleven bent, maar ervoor zou hebben gekozen hebben om terug te keren naar een regio die zeker toen als onveilig kon worden bestempeld, lijkt opnieuw niet aannemelijk. Voorts dient te worden opgemerkt dat u uit een welgestelde familie blijkt te komen. Zo kwam uw vader met een smokkelaar overeen om u via een veilige maar duurdere manier naar Europa te brengen. Dit zou uw vader 20 000 tot 22 000 dollar kosten, een som die uw vader vervolgens ook veil zou hebben gehad voor het vertrek van zowel uw broer als uw zus (CGVS II, p.6). Niet elke Afghaan zal zoveel kunnen betalen voor het vertrek van zijn kinderen. Gevraagd hoe uw vader dit betaalde, verklaart u dit niet eens te weten. U voegt daar wel aan toe dat jullie geen financiële problemen kennen, dat uw vader wel geld heeft liggen, dat hij ook een huis en een winkel heeft (CGVS II, p.6). De vaststelling dat uw vader kapitaalkrachtig is, kan een eventuele hervestiging in Kabul faciliteren.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u daar niemand te kennen en herhaalde u dat u op een Hazara zou lijken. Nogmaals dient te worden benadrukt dat u een Tadzjiek bent die maar moeilijk met iemand van Hazara origine kan worden verward.

Wat betreft uw verklaring als zou u niemand kennen in Kabul, merkt het CGVS op dat uit bovenstaande argumentatie is gebleken dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt altijd in Kunduz te hebben gewoond, en dat veeleer kan worden vermoed dat u minstens een tijdlang in Kabul verbleven heeft alwaar u ook de voorbereidingen trof om Afghanistan te verlaten. Dat u geen mensen zou kennen in Kabul, lijkt dan ook weinig geloofwaardig. Geen van de door u aangehaalde argumenten kan worden beschouwd als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Behalve de documenten die hierboven al besproken werden (uw taskara, de vertaling ervan naar het Engels en het attest van iemand van AZG), legt u nog enkele andere documenten neer. Geen van deze stukken kan bovenstaande appreciatie wijzigen. Met de fotokopieën van valse Afghaanse paspoorten wil u graag wijzen op het feit dat er in Afghanistan relatief makkelijk valse officiële documenten kunnen worden gemaakt. Dit wordt echter door het CGVS in zijn geheel niet betwist. U tracht hiermee ook aan te tonen dat het niet noodzakelijk is dat de gegevens in het paspoort dat u gebruikte voor de Duitse ambassade correct zijn. Het feit dat officiële documenten relatief makkelijk vervalst kunnen worden in Afghanistan, bewijst evenwel nog niet dat de gegevens in uw paspoort incorrect zouden zijn. De foto's die in Kunduz zouden zijn genomen en die uw verblijf daar dienen te staven, tonen allerm minst aan dat u daar tot uw komst naar België zou hebben gewoond. De foto's waarop u te zien bent in België, de steunbrieven (van uw leraars Frans) en het certificaat in verband met een opleiding die u in Morlanwelz volgde, zeggen iets over uw verblijf in België maar leveren geen bewijs voor uw werkelijke identiteit, uw verblijf in Kunduz of de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in het opschrift van zijn verzoekschrift stelt dat hij een “verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring” bij de Raad indient, merkt de Raad op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83 /EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (“Vluchtelingenconventie”) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011 /95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Verzoeker benadrukt dat het voormelde arrest (RvV 29 mei 2018, nr. 204 586), waarbij de vorige beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde werd vernietigd, gezag van gewijsde heeft. Hij licht hierbij toe dat “Gelet op en in het licht van het arrest van uw Raad van 29 mei 2018 is het bijzonder vreemd dat de verwerende partij nog steeds suggereert dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt tijdens de procedure: zo stelt het CGVS dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door de vaststellingen

dat verzoeker door eigen toedoen onduidelijkheid heeft gecreëerd wat betreft zijn identiteit, terwijl over verzoekers identiteit geen twijfel meer kan bestaan gelet op het arrest van uw Raad.

De verwerende partij ondermijnt verder de kracht en gezag van gewijde van het arrest van uw Raad door nog steeds aan te voeren (pagina 2 bestreden beslissing) dat er sterke twijfels rijzen bij verzoekers beweerde identiteit, leeftijd en verblijf in Kunduz terwijl uw Raad in het arrest van 29 mei 2019 oordeelde dat in casu de identiteit en de nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist en dat in casu door de verwerende partij aanvaard wordt dat de verzoekende partij geboren en getogen is in het dorp 'Kochiala Dowum' bij de stad Kunduz van de gelijknamige provincie

Verzoeker stelt vast dat de nieuwe beslissing die door de verwerende partij werd genomen zowel op het vlak van het feitenrelaas als op het vlak de motivering als gelijkaardig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met het door de Raad beoordeelde elementen waarover geen betwisting meer kan bestaan. Hiermee schendt de verwerende partij niet alleen de kracht en gezag van gewijde van het arrest, maar gaat tevens voorbij aan het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Dit heeft uiteraard ook invloed op de beoordeling van de mogelijkheid tot een intern vluchtalternatief. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij uitdrukkelijk dat 'deze vaststellingen', samengelezen met het feit dat ernstig getwijfeld moet worden aan uw verklaring tot voor kort voor uw vertrek in Kunduz te hebben gewoond, wijst er sterk op dat u effectief al enige tijd in Kabul verbleef* (Pagina 6 bestreden beslissing) Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij nogmaals voorbij gaat aan de vaststelling in het arrest van 29 mei 2019 waar uw Raad stelde dat de periode waarover er onduidelijkheid over het verblijf kan bestaan, betrekking heeft op een korte periode. Ook op dit slaat de verwerende partij geen acht op de motivering in het arrest van uw Raad."

Verzoeker voert nog aan dat de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 op basis van informatie over de stad Kabul stellen dat de stad Kabul geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief biedt. Hij verwijst tevens naar het "Verslag contactvergadering internationale bescherming" van Myria van 17 oktober 2018 waarin de commissaris-generaal volgens verzoeker deze stelling bevestigt en "in de toekomst verder de mogelijkheden individueel zal beoordelen en op die manier motieven".

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn persoonlijke omstandigheden miskent. Hij stelt vooreerst dat de commissaris-generaal gebruik maakt van een "stereotype motivering" door te stellen dat verzoeker zich in de stad Kabul vestigen omdat hij een volwassen alleenstaande man is. Verzoekers scholingsgraad zegt verder niets over het bestaan van een netwerk in Kabul. Verzoekers netwerk en zijn bekendheid met de stad Kabul werden niet onderzocht door de commissaris-generaal. Verzoeker meent dan ook dat "Hoe hij zich in de stad Kabul moet vestigen, terwijl hij geboren en getogen is in Kunduz blijft voor verzoeker een raadsel."

Verzoeker geeft vervolgens een korte theoretische toelichting omtrent het begrip "vluchteling", zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Hij meent dat de commissaris-generaal eraan voorbijgaat dat een toekomstige vrees voor vervolging volstaat om hem als vluchteling te erkennen. Uit wat hieronder volgt, zal bovendien blijken dat verzoeker weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging had en geen andere keuze had dan Afghanistan te verlaten.

Verzoeker benadrukt immers dat hij doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming "vrij consequente verklaringen" heeft afgelegd over zijn vluchtrelaas en zijn vrees "vrij gedetailleerd" heeft weergegeven. Hij citeert ter illustratie uit zijn verklaringen bij aanvang van de procedure. De commissaris-generaal heeft de door verzoeker aangehaalde feiten ten onrechte niet onderzocht op hun geloofwaardigheid. Verzoeker acht de motivering in de bestreden beslissing dat hij zijn recent verblijf in Kunduz en aldus zijn problemen aldaar niet aannemelijk maakt immers niet voldoende, gelet op zijn uitvoerige verklaringen over zijn problemen bij de taliban. Hij citeert tevens uit zijn "gedetailleerde" verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover. Uit zijn verklaringen blijkt aldus dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten vanwege een vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoeker wijst erop dat zijn regio van herkomst, Kunduz, onveilig is en de taliban er aanwezig is. Hij citeert tevens uit het EASO-rapport "Afghanistan: Recruitment by armed groups" van september 2016 waaruit blijkt dat de taliban overgaat tot rekrutering of druk zetten op de bevolking om "iets te eisen". Deze objectieve bron bevestigt bovendien verzoekers vrees voor vervolging, daar deze stelt dat de weigering tot samenwerking met de taliban in Kunduz verregaande gevolgen kan hebben.

Verzoeker meent bovendien dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel en medische problemen. Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd met betrekking tot zijn integratie in België.

Hij verklaarde dat hij, gelet op zijn langdurig verblijf in Europa, bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal worden beschouwd en dat dit verblijf tot problemen en verdachtmakingen zou kunnen leiden. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker dit niet *in concreto* aantoonde is volgens verzoeker *“zeer gebrekkig”* en het onderzoek naar zijn verwestering lijkt *“zeer beperkt”*, gelet op het feit dat verzoeker reeds in 2016 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en sindsdien in België geïntegreerd is. Hij acht tevens de motivering dat de door hem neergelegde foto's, steunbrieven en opleidingscertificaten niets zeggen over zijn verblijf in Kunduz gebrekkig, daar de commissaris-generaal nalaat om te onderzoeken in welke mate hij verwesterd is. Verzoeker verwijst naar niet-nader gespecificeerde rechtspraak van de Raad.

Verzoeker besluit hieruit dan ook dat de commissaris-generaal hoogstens twijfel hadden kunnen weerhouden, doch dat het onredelijk is om op basis van de motieven in de bestreden beslissing tot de algehele ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten. Hij meent dan ook dat hem *“het voordeel van de twijfel”* had moeten toekennen. Wat de vastgestelde inconsistenties en vaagheden in zijn relaas betreft, citeert verzoeker uit de informatie van UNHCR *“Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems”* uit 2013 en rechtspraak van het Verenigd Koninkrijk.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:
- artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- *“van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn profiel, waardoor het voor hem bijna onmogelijk is om zijn verblijf in zijn regio van herkomst aan te tonen. Hij voert vooreerst aan dat hij een eerder terughoudend, zeer laagopgeleid karakter heeft, daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij maar zeven jaar naar school is gegaan. Hij hielp tevens zijn vader in de familiezaak. Hij citeert verder uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake zijn scholing.

De commissaris-generaal heeft bovendien slechts een fractie van verzoekers verklaringen getoetst op geloofwaardigheid, gezien hij enkel ingaat op verzoekers kennis van recente incidenten en prominente figuren in Kunduz. De commissaris-generaal gaat hiermee evenwel voorbij aan verzoekers niet-betwiste verklaringen inzake zijn studie, familie, dagelijks leven, onderwijs, tewerkstelling in de familiezaak en geografische kennis. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad (RvV 18 september 2008, nr. 16 056 en RvV 26 juni 2008, nr. 13 157).

Verzoeker verwijst andermaal naar het feit dat de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* van 30 augustus 2018 op basis van informatie over de stad Kabul stellen dat de stad Kabul geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief biedt. Hij citeert tevens uit het EASO-rapport *“Afghanistan. Security situation – Update”* van mei 2018 en informatie van ecoi.net, *“General security situation in Afghanistan and events in Kabul”* van 25 februari 2019 inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Verzoeker besluit hieruit dat *“Ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan.”*

Omwille van al deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.”

3.1.2. In een aanvullende nota van 8 juli 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van december 2017;
- de COI Focus *“Afghanistan: Security situation in Kabul city”* van 15 mei 2019;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation – Update”* van mei 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van juni 2019;
- het EASO-rapport *“Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.3. Na grondig onderzoek van de elementen die voorliggen in het dossier besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers initiële verklaringen over zijn identiteit, herkomst en problemen die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan.

Verzoeker diende zijn verzoek om internationale bescherming in op naam van S.M., geboren op 22 februari 2002, waarbij verzoeker verklaarde dat hij geboren werd en altijd heeft verbleven in het district Kunduz in de provincie Kunduz in Afghanistan (DVZ-verklaring, stuk 27, p. 4). Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker een visumaanvraag indiende voor Duitsland met een paspoort en een taskara op naam van M.M.D., geboren op 2 oktober 1997 in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 11, p. 5).

De Raad merkt op dat verzoeker na het vermelde vernietigingsarrest van de Raad (RvV 29 mei 2018, nr. 204 586) werd uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud op 14 november 2018, waarbij hij uitgebreid werd ondervraagd over de manier waarop hij voormelde paspoort bekwam, de visumaanvraag die hij indiende voor Duitsland en de thans neergelegde taskara (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 11) waaruit zijn identiteit en herkomst uit Kunduz moet blijken. Op basis van verzoekers verklaringen tijdens het tweede onderhoud en de door hem neergelegde taskara besluit de Raad dat verzoekers verklaring dat de gegevens in de in het kader van de Duitse visumaanvraag neergelegde paspoort en taskara vals zijn, op verschillende punten ongeloofwaardig is.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de informatie in het administratief dossier kan blijken dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 10) bij aanvang van de procedure voormeld paspoort en taskara alsook zijn visumaanvraag voor Duitsland trachtte te verbergen voor de Belgische instanties (DVZ-verklaring, stuk 27, p. 9; Dossier overgemaakt aan CGVS, "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", stuk 26, p. 2). De Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling stelt hierbij uitdrukkelijk dat verzoeker bleef ontkennen dat hij over een paspoort en een visumaanvraag beschikte in Duitsland. Verzoeker legde na het vermelde vernietigingsarrest van de Raad bovendien nog een taskara neer ter staving van zijn identiteit, doch hij laat tot op heden na om het paspoort en de taskara die bij de visumaanvraag voor Duitsland werden bijgevoegd, neer te leggen bij de Belgische instanties. Het feit dat verzoeker bewust tracht om zijn visumaanvraag voor Duitsland en de hieraan toegevoegde documenten te verbergen voor de Belgische instanties belast met zijn verzoek om internationale bescherming toont aan dat hij geen zicht wenst te bieden op deze informatie.

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd werd naar documenten van zijn school, die hij eerder beloofd had om op te sturen (Notities van het persoonlijk onderhoud 2; stuk 5, p. 5), doch de Raad merkt op dat verzoeker tot op vandaag nalaat om deze documenten voor te leggen. Zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (*Ibid.*) dat deze documenten niet gevonden werden betreft een loutere *post-factum* bewering. Dergelijke vaststelling toont nogmaals aan dat verzoeker zijn medewerkingsplicht schendt door zijn nalatigheid om de relevante documenten met betrekking tot zijn identiteit en profiel over te maken.

De thans door verzoeker neergelegde taskara, die een duplicaat zou betreffen van de taskara die hij onderweg naar Europa verloor (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 5; Dossier overgemaakt aan CGVS, "*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*", stuk 26, p. 2), heeft geen bewijswaarde ter staving van verzoekers identiteit en herkomst. Vooreerst blijkt dat de inhoud van de door verzoeker neergelegde taskara niet in overeenstemming te brengen is met de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 6 september 2016 waaruit blijkt dat de door verzoeker verklaarde geboortedatum, zijnde 22 februari 2001, niet in overweging wordt genomen aangezien deze onder de

ondergrens van het medisch onderzoek valt, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 17,8 jaar was met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Dat de door verzoeker neergelegde taskara thans, in tegenstrijd met de beslissing van de Dienst Voogdij, aangeeft dat verzoeker geboren werd in 2001 toont aan dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust tracht te misleiden met niet-authentieke documenten ter staving van zijn identiteit.

Dit geldt temeer nu blijkt dat verzoeker er pas in slaagt om dergelijk document neer te leggen op 4 juli 2018 (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 11), bijna twee jaar na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoeker dat hij zo spoedig mogelijk alle relevante elementen nodig voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aanreikt. Zijn verklaring ter verschoning van deze laattijdige neerlegging beperkt zich tot de blote bewering dat het niet gemakkelijk is om een taskara te versturen met de post vanuit Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4), hetgeen evenwel wordt tegengesproken door de vaststelling dat verzoeker thans deze taskara heeft opgestuurd gekregen via de post. De Raad merkt hierbij bovendien nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader, M.F., hem dit document heeft verstuurd, terwijl de door hem neergelegde enveloppe stelt dat een zekere A.S. deze heeft verstuurd (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10, nr. 13). Verzoekers blote en ongeloofwaardige verklaringen over het bekomen van deze taskara ondergraven verder de authenticiteit van dit document.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers poging om de instanties te misleiden met niet-authentieke documenten ter staving van zijn identiteit en herkomst, afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dergelijke vaststelling vormt dan ook een indicatie dat de documenten toegevoegd aan de Duitse visumaanvraag die verzoeker indiende zijn werkelijke identiteit kunnen bevestigen. Zoals uit het bovenstaande blijkt, laat hij na om een ander authentiek of overtuigend document neer te leggen ter staving van de door verzoeker voorgehouden identiteit en herkomst.

Voorgaande vaststelling dat de gegevens in het paspoort en de taskara die toegevoegd aan zijn Duitse visumaanvraag verzoekers werkelijke identiteit uitmaken, wordt bovendien verder bevestigd doordat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Dienst Voogdij in haar beslissing van 22 juni 2017 stelde dat de geboortedatum die vermeldt wordt op voormeld paspoort, 2 oktober 1997, wel binnen de marge van het gevoerde leeftijdsonderzoek valt, zodat deze wel in overweging kan worden genomen als verzoekers werkelijke geboortedatum, in tegenstelling tot de geboortedatum vermeld in de door verzoeker neergelegde taskara (zie *supra*). Dergelijke vaststelling vormt andermaal een indicatie dat de gegevens in voormeld paspoort en taskara verzoekers daadwerkelijke identiteit kunnen bevestigen.

Uit verzoekers verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoekers verklaringen over het bekomen van voormeld paspoort niet in overeenstemming te brengen is met de informatie die vervat is in dit paspoort. Verzoeker verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud immers dat hij vijf of tien dagen na de val van Kunduz op 28 september 2015 (Landeninformatie, stuk 11, nr. 6) werd aangesproken door de taliban, waarop zijn vader bij een smokkelaar een paspoort aanvroeg en vervolgens twintig tot vijfentwintig dagen op de uitreiking ervan zou hebben gewacht (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 8). Het paspoort toegevoegd aan de Duitse visumaanvraag werd echter reeds uitgereikt op 7 oktober 2015, negen dagen na de val van Kunduz (Landeninformatie, stuk 11, nr. 5). Dergelijke vaststelling doet afbreuk aan zijn verklaringen dat hij zich bediend zou hebben van voormeld niet-authentiek paspoort teneinde zijn vlucht uit Afghanistan te faciliteren en vormt aldus een verdere indicatie dat dit verzoekers werkelijke paspoort betreft.

Gelet op het geheel van de voormelde vaststellingen gebaseerd op de nieuwe verklaringen in verzoekers dossier, en de thans door hem neergelegde taskara, is de Raad thans van oordeel dat verzoeker de Belgische instanties bewust tracht te misleiden over zijn identiteit en herkomst. De informatie vervat in de Duitse visumaanvraag doet immers afbreuk aan verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden verblijf in het district Kunduz in de provincie Kunduz in Afghanistan. Het paspoort en de taskara die werden toegevoegd aan deze aanvraag vermeldde immers dat verzoeker geboren werd in Kabul. Uit de visumaanvraag blijkt verder dat verzoeker verklaarde dat hij in Karte Parwan in Kabul woonde en dat hij er universitair student was, hetgeen verder wordt bevestigd door de toegevoegde taskara waarin eveneens vermeld wordt dat verzoeker student is. Het attest van verzekering op naam van D.M.M. dat bij de visumaanvraag werd bijgesloten vermeldt als verzekerd adres eveneens "Afghanistan, Kabul, District 4, Karte Parwan". De visumaanvraag vermeldt tevens dat verzoeker met zijn ouders in Kabul woont (Landeninformatie, stuk 11, nr. 5). Deze vaststellingen leiden er dan ook toe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Kunduz.

Dit verblijf wordt bovendien ondergraven door de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over (i) recente gebeurtenissen, (ii) prominente figuren en (iii) de taliban in zijn regio van herkomst lacunair is.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing omtrent zijn lacunaire kennis te verwijzen naar zijn profiel, doch de Raad merkt vooreerst op dat verzoekers voorgehouden laagopgeleid profiel ongeloofwaardig is. Verzoekers verklaringen dat hij maar zeven jaar naar school is geweest, nog daargelaten de vaststelling dat dit naar Afghaanse normen allerminst als laagopgeleid kan worden beschouwd, klemmen immers met de informatie vervat in de Duitse visumaanvraag waaruit blijkt dat verzoeker universitair student is in Kabul (Landeninformatie, stuk 11, nr. 5). Verzoeker toont aldus niet aan dat zijn profiel een verschoningsgrond zou kunnen vormen voor zijn lacunaire kennis met betrekking tot zijn vermeende regio van herkomst. Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt dan ook overgenomen door de Raad:

“Bovendien moet vastgesteld worden dat u niet op de hoogte bent van recente belangrijke gebeurtenissen in Kunduz en dat uw kennis van belangrijke figuren eveneens ontoereikend is.

Belangrijke hiaten in kennis die van u mag verwacht worden, bevestigen dat u niet de waarheid vertelt. Uw kennis over belangrijke personen en gebeurtenissen in de door u aangehaalde regio van herkomst, namelijk de provincie te overtuigen dat u recent in die regio gewoond heeft. Zo kan u weliswaar aanduiden dat Qasim Jangalbach commandant was van de politie toen u daar was, maar weet u niet wie er voor hem commandant van de politie was (CGVS I, p. 13). Dit is echter merkwaardig omdat Qasim Jangalbach pas als commandant werd aangesteld op 3 augustus 2015, een half jaar voor uw beweerde vertrek uit de regio van Kunduz. Dat u dan niet zou weten wie voor hem politiecommandant geweest zou zijn, is dan ook eigenaardig. Opmerkelijker echter is dat u zich geen incidenten kan herinneren die zich na de val van Kunduz in september 2015 afgespeeld hebben hoewel u daar volgens uw verklaringen nog tot de vierde of vijfde dag van het nieuwe jaar 1395 (24 of 25 maart 2016) zou verbleven hebben (CGVS I, p. 6). Zo zegt u zelf geen weet te hebben of de president van Afghanistan Ashraf Ghani Kunduz nog bezocht had (CGVS I, p.28). Nochtans blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat president Ashraf Ghani Kunduz twee keer bezocht na de val van Kunduz en dit nog voor uw vertrek (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Dat u geen weet zou hebben van beide bezoeken van de hoogste politieke leider van Afghanistan naar uw regio van herkomst is ongeloofwaardig en bevestigt verder het vermoeden dat u niet recent uit Kunduz vertrokken bent. Verder is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt de nieuw gecreëerde districten in uw provincie te benoemen noch waar ze zouden komen. U beweert ervan gehoord te hebben en gokt op “Talowka” (CGVS I p. 28). Het feit dat u echter niet de correcte naam voor deze districten kan opnoemen, haalt verder onderuit dat u effectief leefde in de regio van Kunduz in de door u aangehaalde periode. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u ook geen andere incidenten kon aanhalen. Nochtans was ook de periode na de val van Kunduz incidentrijk zoals u overigens zelf ook aanhaalt (CGVS I, p. 29). Dat u dan ook niet in staat bent er te benoemen, verzwakt verder het beeld dat u wou scheppen van uw recente afkomst uit Kunduz. U haalt wel aan dat er 20 of 25 dagen na de val van Kunduz in de maand aqrab (22 oktober – 21 november) een aardbeving was in Kunduz. Op 26 oktober 2015 vond effectief een aardbeving plaats in Afghanistan. Het epicentrum ervan lag echter in een andere provincie, namelijk in Badakshan en was naast Kunduz voelbaar in grote delen van Afghanistan en Pakistan (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Doordat deze aardbeving in zo’n breed gebied voelbaar was en hierover wijdverbreid gerapporteerd werd in de media, is dit geen sluitende aanwijzing dat u effectief in die periode in de regio van Kunduz aanwezig zou zijn geweest.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat ook uw kennis over de taliban in uw regio ontoereikend is om het CGVS ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk in Kunduz leefde tijdens de door u beweerde periode. U gevraagd naar talibs van de regio, noemt u Mawlawi Narudin, die ook Chaibar genoemd zou zijn, en Mawlawi Rohsan maar over deze beide talibs werd door het CGVS niets teruggevonden. Mullah Mansoor noemt u eerst de leider van de taliban in Kunduz en wanneer u vervolgens gevraagd wordt dit te bevestigen, komt u daarvan terug en geeft u toe het niet te weten. U voegt eraan toe dat hij wel bekend was. Op de vraag of u doelde op de Mullah Mansoor, de leider van alle taliban in Afghanistan, moet u het antwoord schuldig blijven. U schuift naar voor dat deze taliban “ook” heel bekend is en dat hun uiterlijk allemaal hetzelfde is. Op de vraag wie de leider was van de taliban in Afghanistan, antwoordt u naast de vraag met de melding dat het vroeger mullah Omar was. U nogmaals gevraagd naar de naam van de leider van de taliban in uw provincie, tracht zich ervan af te maken door te stellen dat het al die namen waren die u eerder gegeven had. Toen u echter gevraagd werd om meer info te geven over Mullah Salam, minimaliseerde u zijn rol als een onbekende leider van de taliban (CGVS I, p. 23-25).

Mullah Abdul Salam was echter volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dé leider van de taliban in Kunduz.

Hij werd geboren in de provincie Kunduz en was net hierdoor zeer bekend in Kunduz. Niet alleen het gegeven dat hij er geboren werd speelt daarin mee, hij was tevens een van de talibans belangrijkste en meest invloedrijke schaduwgoeverneurs, met name over uw eigenste beweerde provincie. Hij was ook de man die achter de Kunduz aanval zat en leidde de veldslagen sedert 2005. Het feit dat u enkel zijn naam kan opzeggen maar niet meer info over deze talibancommandant kan geven, wijst verder op het feit dat u in de door u beweerde periode zeker niet in Kunduz leefde."

Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verklaringen over zijn studie, familie, dagelijks leven, onderwijs, tewerkstelling in de familiezaak en geografische kennis van Kunduz kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen die op zich toelaten om, op basis van de het geheel van de elementen die thans voorliggen, te besluiten dat verzoeker in de periode voor zijn vertrek naar België woonachtig was te Kabul. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De argumentatie in het verzoekschrift dat de asielmotieven van verzoeker niet ten gronde werden beoordeeld kan niet dienstig worden aanvaard. De Raad merkt immers op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek naar België in Kabul verbleef, zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die zich in het dorp Kochiala Dowum, in het district Kunduz in de provincie Kunduz zouden hebben voorgedaan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze werd geoordeeld dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten wordt ondergraven door de vaststellingen dat (i) de verklaringen van verzoeker over het aanvragen van een paspoort bij een smokkelaar ten gevolge van deze problemen niet overeenstemmen met de inhoud van dit paspoort (zie *supra*), (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de taliban hem of zijn familie zouden viseren, (iii) het, in het licht van de door verzoeker geschetste vrees voor vervolging, niet aannemelijk is dat verzoeker verklaarde dat hij tot maart 2016 in Kunduz zou hebben verbleven terwijl hij reeds begin oktober 2015 een eerste keer door de taliban zou zijn aangesproken.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift beperkt zich hierbij tot het louter herhalen en volharden in zijn verklaringen over deze vervolgingsfeiten en te benadrukken dat hij zijn problemen reeds van bij aanvang van de procedure gedetailleerd en uitvoerig heeft uiteengezet, doch hiermee kan hij geenszins voormelde pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

Wat verzoekers verwijzing naar algemene informatie in verband met gedwongen rekrutering door de taliban betreft, heeft deze informatie geen betrekking op zijn persoon en aldus volstaat dit niet teneinde de door hem aangevoerde vrees voor vervolging alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Uit het bovenstaande blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Volgende motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Bovendien kan niet enkel uit de vaststelling dat u niet recent uit Kunduz afkomstig bent, worden afgeleid dat uw zich daar afspelend relaas ongeloofwaardig is. Dit blijkt ook uit andere verklaringen. Zo zegt u dat u vijf of tien dagen na de val van Kunduz (op 28 september 2015, zie info die aan het administratief dossier werd toegevoegd) door de Taliban werd aangesproken en mishandeld. Uw vader zou vervolgens bij een smokkelaar een paspoort hebben aangevraagd en twintig of vijftientwintig dagen op de uitreiking ervan hebben gewacht (CGVS II, p.8). Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat in het paspoort zelf te lezen valt dat het al op 7 oktober 2015 afgeleverd werd. Dat dit niet overeenstemt met uw verklaringen, hoeft geen betoog.

Ook de aanleiding voor de zagezegde confrontatie met de Taliban, komt ongeloofwaardig over. U zegt dat u er uit ziet als een Hazara en dat zij u daarom sloegen. Het CGVS stelt alleen maar vast dat u van Tadzjiekse origine bent en merkt op dat niet iedereen het met u eens zal zijn als u stelt de uiterlijke kenmerken van een Hazara te hebben. U beweert vervolgens dat omstaanders de Taliban ervan konden overtuigen dat u wel degelijk een soenniet bent maar dat u dan weer te maken kreeg met pogingen vanwege die Taliban om u voor hun strijd te rekruteren. Ook dit is niet aannemelijk. Gevraagd waarom net u voor de jihad werd gekozen, antwoordt u louter dat u in de moskee zat en dat de namen van de aanwezigen werden genoteerd (CGVS II, p.13).

Als het CGVS u overigens de vraag stelt of u vrienden heeft die de Taliban vervoegden of net als u dienden te vluchten, antwoordt u daar geen informatie over te hebben (CGVS II, p.13). U beweert verder dat niet alleen u maar ook uw jongere broer en dertienjarige zus Afghanistan dienden te verlaten.

Gevraagd waarom dit moest, beweert u dat de Taliban uw zus mogelijks zouden kunnen viseren en uithuwelijken, "een soort jihad huwelijk om zo af te rekenen". U gaat zelfs zover te beweren dat "alle kinderen, alle jonge mensen op de vlucht moeten voor de Taliban", al lijkt u dat vervolgens ook zelf wel weer te relativiseren (CGVS II, p.12). Het CGVS stelt vast dat u uw boude verklaringen op geen enkele manier weet te staven, noch maakt u op enig moment duidelijk waarom de Taliban net uw familie dusdanig zouden viseren.

Bovendien kan worden gewezen op het zeer merkwaardige feit dat u al begin oktober 2015 een eerste keer door de Taliban zou zijn gevisieerd, twee maanden later door de Taliban in de moskee zou zijn aangesproken met het oog op rekrutering maar vervolgens pas enkele dagen na nawrooz (dus eind maart 2016) Kunduz zou hebben verlaten. Dat u in dergelijke levensbedreigende situatie dusdanig lang zou hebben gearzeld alvorens uw beweerde woonplaats te ontvluchten, is opnieuw niet aannemelijk."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij verwesterd zou zijn omwille van zijn langdurig verblijf in België en bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zou worden beschouwd. De bestreden beslissing oordeelde echter terecht dat verzoeker dit verklaarde risicoprofiel niet voldoende *in concreto* aannemelijk maakt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert. Door in het verzoekschrift te benadrukken dat hij volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, slaagt verzoeker er immers niet in om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de door hem neergelegde attesten van zijn opleiding Frans, steunbrieven van zijn leraren en een brief van Artsen Zonder Grenzen blijkt weliswaar de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving, doch verzoeker toont hiermee niet aan op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat hij dusdanig verwesterd zou zijn of dat hij omwille van bepaalde opvattingen zich in Afghanistan niet zou kunnen schikken naar de daar vigerende wetten, regels en gebruiken. Noch deze documenten noch het administratief dossier bevatten bovendien enig element waaruit blijkt dat verzoeker zich verzaakt heeft aan zijn geloof, de islam, zodat de Raad niet inziet waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal worden beschouwd. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins gevisieerd zou worden hierdoor. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het eerder vermelde arrest ter vernietiging van de eerdere weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal in hoofd van verzoeker (RvV 29 mei 2018, nr. 204 586) schendt. De beslissing van de Raad was immers in hoofdzaak gebaseerd op de motivering in de voormalige bestreden beslissing, waarin de commissaris-generaal bevestigde dat verzoeker geboren en getogen was in Kunduz en er tot een relatief korte periode voor zijn vertrek had verbleven. De Raad merkt echter op dat thans uit verzoekers verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op 14 november 2018 en de door hem neergelegde taskara kan blijken dat hij de Belgische instanties bewust tracht te misleiden omtrent zijn identiteit en herkomst. De Raad is dan ook van oordeel, op basis van voorgaande vaststellingen, dat verzoekers werkelijke identiteit en herkomst, zijnde de heer D.M.M., geboren op 2 oktober 1997 te Kabul en woonachtig in Kabul op het moment van zijn vertrek naar België, voldoende vaststaat. De Raad wijst er bovendien nog op dat het beroep tegen de vorige weigeringsbeslissing werd ingediend op naam van D.M.M., waarop de Raad in voormeld arrest vermeldde dat *in casu* de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist. Dat verzoeker zich naderhand nog van een frauduleus document bediende teneinde de Belgische instanties te misleiden omtrent zijn werkelijke identiteit, zoals hierboven is gebleken, bevestigt louter het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over de bewijslast in asielzaken, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden getoetst aan de hand van de stad Kabul. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt immers dat de stad Kabul kan beschouwd worden als de regio waar verzoeker leeft, minstens als zijn regio van bestemming, gelet op de volgende vaststellingen die, zoals blijkt uit wat voorafgaat als voldoende vaststaand kunnen worden beschouwd. Het paspoort en de taskara die werden toegevoegd aan zijn Duitse visumaanvraag vermeldde dat verzoeker geboren werd in Kabul. Uit de visumaanvraag blijkt verder dat verzoeker verklaarde dat hij in Karte Parwan in Kabul woonde en dat hij er universitair student was, hetgeen verder wordt bevestigd door de toegevoegde taskara waarin eveneens vermeld wordt dat verzoeker student is. Het attest van verzekering op naam van D.M.M. dat bij de visumaanvraag werd bijgesloten vermeldt als verzekerd adres eveneens *"Afghanistan, Kabul, District 4, Karte Parwan"*. De visumaanvraag vermeldt tevens dat verzoeker met zijn ouders in Kabul woont (Landeninformatie, stuk 11, nr. 5). Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en in zijn verzoekschrift stelt dat hij de stad Kabul niet kent en er alleen zal zijn, merkt de Raad op dat dit verweer wordt tegengesproken door de voorgaande vaststellingen en aldus niet dienstig kan worden aanvaard.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11, nrs. 7-10) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *"collateral damage"* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. De door verzoeker in zijn verzoekschrift toegevoegde informatie is dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul is gebaseerd, zodat verzoekers betoog niet dienstig kan worden aanvaard.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP